

BORKORCSOLYÁK.

VAGYIS:

SOK DÉVAJ, DUHAJKODÓ DÍNOM-DÁNOMBAN ÁTÉLT ÉLEMÉNY

RÍMEKKÉ RÖGZÍTÉSE,

MELYET RÉSZBEN A MAGA GYÖNYÖRŰSÉGÉRE, RÉSZBEN KEDVES CZIMBORÁI
ÉS KENYERES-PAJTÁSAI MULATTATÁSÁRA.

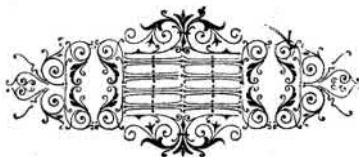
AZ EGYKORI POHÁR-KOCZCZINTÁSOK EMLÉKÉÜL

ÖSSZEGYŰJTÖTT

A JÓ K E D V O L T Á R Á R A

EZENNEL LETESZ

EGY VIDÁM HAZAFI

SZENTESEN

NYOMATOTT SIMA FERENC GYORSSAJTÓJÁN.

1893.

SZEGED VESZEDELME.

Jött a szörnyű vízár, és elpusztult Szeged,
Ily nagy csapást a nép soha el nem feled,
Feljajdult az ország, sírt az egész nemzet
A jaj- és a sírás segedelmet nemzett.
Mind az öt világrész — csakhogy Szeged legyen —
Versenyzett egymással, hogy azért mit tegyen,
Tehetsége szerint mindenki áldozott, —
Mindent elvitt a víz, de részvétet hozott.
A szörnyű elemet nem átkozta a nép,
Jótevőkre kellett áldást kérni elébb.

Az atyák is, kiknek létet gyermekök ad
Tudták — az istáppal — elkésni nem szabad,
Tanácsot ültének, hoztak határ'zatot :
Küldjünk ki azonnal magunk közül *hatot*.
Hármat a vidékről parancsoljunk oda,
És hogy a panasznak ne lehessen oka,
Szeged egészítse ki *tizenkét főre*,
Ezeket bízzuk meg, s küldjük ki előre,
Hogy *ésszel, erővel* gyógyítsák meg, mi fáj,
Azzal, kit mint *fő-főt* kiküldött a Király.

Miként a megváltó, ki nagynál is nagyobb
A kinek hírneve oly fényesen ragyog,
Az apostolokkal vette magát körül.

E tizenkettőnek a fő-fő megörül.
 És hogy megismerje őket színről- színre
Lakáját, — ki büszke a *titkári* címre —
 Küldte: menjen rögtön, hívja össze őket,
 Ezen kiválasztott *tudományos főket.*
 A titkár titkárját bízta meg, a *piszét,*
 Hogy vigye szét nyomban a *fő* üzenetét.

Termében ül Lajos, az kit Tisza nemzett,
 Érzi, tudja, hogy most ő rá néz a nemzet,
 Hogy híven szolgálja urát és Királyát,
 Eljött lenyűgözni vést hozó druszáját
 Körülte minden tárgy arany, ezüst porcz'lán,
 És illatot terjeszt mellette egy *arszlán,*
 Testőrei veszik körben ötet körül,
 Hogy végig néz rajtuk, lelke szinte örül,
 Mert a testőrök mind nyalkák, daliások
 Ingyért nem látható sehol a képmások.

Az ajtó megnyílik és a titkár belép,
 Jelenti: megjöttek, egy pár perczzel elébb.
 „Hívd be őket, hogy ha sarujuk nem piszkos.“
 Szólt kegyes mosollyal a királyi biztos.
 És a tizenkettő mélyen elfogódva
 Belép a terembe e biztató szóra.
 Meghajtják magukat szerényen, hogy dukál,
 S közülök egy ifjú előre lép s megáll.
 „Uram! — szólt szerényen s mégis önérzettel —
 Parancsolj velem és ezzel a sereggel.“

„Minket ide küldtek, hogy ne unjad magad,
 Hogy megéljenezzük minden eszméd, szavad,
 Hogy dicsősségedet fokozzuk — ha lehet —
 És gyengítsük, — ha kell — felelősségedet.
 Hogy tanácsot adjunk neked — ha kívánod —
 S hogy bűnbakok legyünk, ha talán megbánod
 Azt, mit elkövettél, — mert az a fődolog,
 Ne te légy a hibás, — hogy ha a pleps dohog,
 Mi úgy teszünk a hogy szád szól és szemed int,
 Csakhogy kidukáljon naponta tíz forint,“

— „Uraim! férfiak! ez már okos beszéd
 Jutaima lesz ennek sok estély és ebéd.
 Látom, nem csalódott bennetek Geszt ura,
 Ennyi jeles férfit összeszedni tuda.
 Most már szentül hiszem, hogy felépül Szeged
 Mert ennyi önérzet biztos alap lehet.
 Minden *bevégzett tényt* nektek tudtul adok
 Hogy — mint illik — arra „igent“ szavazzatok.
 Titkon neheztelni, sőt simfolni szabad,
 Hisz a lényeg semmi, ha a látszat marad.“

„Téged pedig fiam! ki szószóló valál
 Magas kegyeimből oly szerencse talál,
 Hogy bemutatthatod nekem minden társad,
 Másba — azért vigyázz — magad be ne mártsad.
 Mond el neved, elved, mi voltál? vagy leszel?
 Mily passziókkal bírsz, mit iszol, mit eszel ?
 A többit is rajta! mutasd be szaporán,
 Hogy, bár elkéstemek, mehessetek korán.
 Ne hallgass el semmit, kiről mit tudsz beszéld,
 Az egyik sem apád. azért so' se kíméld.“

— „Jó uram ! nagy Mogul! a szószóló felelt,
 Társaimtól kapott megbízás már letelt.
 Azért csak magamról adhatok hü képet —
 Hiszem, az üstököm azért meg nem téped.
 A többiről szintén kapsz fotografiát
 Jobb ha kiki maga mutatja be magát.
 Aztán meg mindenik vágyik is rá szörnyen
 Hogy veled, óh nagy úr! néhány szót beszéljen.“
 „Helyes ! — szólt a nagy úr, — nosza kezd el a szót,
 Bár máskor nem tűröm — mondj igazat, valót.“

— „Az én nevem Horváth, Erdély adott létet,
 Büszkén hordozom a reám lökött féket.
 Bátyám azon halt meg, melyre én megértem,
 Kik őt megsiratták nem simának érttem.
 Fő-fő multságom a krágli és tarock,
 Hogy ha bátyád uszít, mindjárt morgók, marok,
 írok röpiratot — megrendelt irányban.

Bukottakat teszek követté — szakmányban,
 Hű jobbágyod leszek, mindörökre ammen
 Csinálj bármit, sosem mondom „quosque tandem.“

— „Én meg Dobó vagyok, elnökség a vágyam,
 Jó szál legény vagyok, de c s o n k a az ágyam.
 Tudom, hogy hová kell tenni póznát, rácsot,
 Ebben én adhatok legbölcsebb tanácsot.
 Rám adjál legtöbbet, — eszmém bár mily fura,
 Mert engem kiemel felkentség tonsura
 Leibspeisom — mint mindig — a jó püspök falat,
 Mert kassai sonkán — fájdalom — más mulat.
 Hogy készültségemnek legyen méltó tere
 Oly bizottságba tégy, melynek neve *here*.“².

— „Rósenbergnek hívnak, Szegeden születtem
 Sziráki nagyon *rég* ismerősöm nekem.
 Doctor juris vagyok, hírneves fiskális,
 Ilyen a tanácsba illik és dukál is,
 Mert Szeged halála emelt engem hozzád —
 Herrichnek, Lukácsnak éneklek zsolozsmát.
 A város jogait, bár százszor megsérted —
 A közgyűléseken lándzsát török érted.
 Jutalmat nem várok, hisz tudom előre,
 Nem ok nélkül vagyok a kutyának bőre.“³.

— „Nekem „Te“ kegyelmes ! Bakay a nevem
 Pertu vagyok veled, te pedig én velem.
 Apostolaid közt én leszek a Júdás,
 De addig gondom lesz, hogy te naponta láss.
 Mikor a napidíj már nem soká járhat
 Kiegyenesítem a most görbe hátat.
 De titkon akkor is hű embered leszek,
 Csak a népkörökben leszek dühödt, veszett,
 Ha azt, a mit mondok, meg nem tartom s állom,
 Saját kézi munkám okozza halálom.“⁴.

— „Mostan rám jött a sor, Talliánnak hívnak,
 Éke vagyok, — s méltán — sok bolt kirakatnak.
 Karpereczet hordok, mert ez un módi,

Nincs egy mozdulatom, a melyik valódi.
 Szolgabíró vagyok, de alispán tojás —
 Ha meg nem zápulok, lesz nagy pezsgő-folyás.
 Hogy kerültem ide, annak nincs alapja —
 Minden más — csak érdem nem lehet az apja.
 Van már két keresztem, harmadikra vágyom,
 Mert a mostanit még tükörből sem látom.“⁵.

— „Az én becsületes nevem Szluha Ágost,
 Méltósággal tudom adni a „nagyságot“,
 Sanda a nézése, felgyűrt a nadrágom,
 Nem szólok, ha előbb a szót meg nem rágom.
 Álmaim világát Bakay feltúrta,
 Képviselőségem miatta lett kurta.
 No de se baj, hisz most ötért kapok tízet,
 Eszemért az állam nagy uzsorát fizet,
 Pártállásom kétes, — több felé húz szívem
 Mandátumért mindet elszolgálom híven.“⁶.

— „Nevem Pálfy Fercsi, polgármester vagyok,
 Érdemeim nagyon bokrosok és nagyok,
 Én honosítottam meg Szegeden a „csendest“,
 Megtudom becsülni a „ belát, kilenczest“,
 Izgatnak a „skartok, a blattok, a lések“,
 Mély belátásom van, hogy ha kútba nézek,
 Csalom a világot, mert peczkesen járok
 Pedig nem „Hanzenek“ reám már a lányok.
 Mi büszkeségem volt, hej! az már csak gyaláz,
 Nem a bevételre, kiadásra vigyáz.“⁷.

— „Szemzőnek neveznek, — bár sikertelenül,
 Pedig néha még a kapanyél is elsül,
 Demokrata vagyok, Póór-ral társalkodom,
 Pedig azt szégyelni volna elég okom.
 Noha a világot már kétszer bejártam,
 A közmondás mindig igazabb lett nálam.
 Mert a létnek, agynak nincsen nálam magja
 A habarék pártnak lettem méltó tagja.
 Jeles gazda vagyok, természetem a kendert,
 Mert ez könnyen úrrá teheti az embert.“⁸.

— „Rónay főispán Béla fia vagyok,
 Polgár, paraszt, ne is szóljon hozzám gyalog.
 Voltam szolgabíró s képviselő jelölt,
 De Nóvák, mint ilyen a votumkor leölt.
 Ez biographiám — ezkel aztán vége.
 Egy mandátum lenne jövőm üdvössége.
 Óh! végy kegyeidbe, hogy elérhessem azt,
 Nálam nem találhatsz jobb mameluk kamaszt,
 Példányképem: Aldzsi, Végh, Boer, Ivánka,
 Kik mindig úgy járták mind bátyád kívánta.“⁹.

— „Én vagyok Jankovich, idült kormány biztos.
 Tudom az ily állás a konyhára mit hoz.
 Töltés építéshez nagy a tudományom
 Igazolja ingem, csizmám és nadrágom.
 Hogy sikerrel töltök, van rá bizonyágom
 Deákul írta be azt egy pap barátom.
 Jeles vadász vagyok, sok vadat pusztítok
 Hogy számból is folyton az jó ki — nyílt titok,
 És mert eddig a víz adott nekem állást
 Hálából fejembe adtam neki szállást.“¹⁰.

— „Díszruhába jövök, mint illik egy Véghhez,
 Érzem nagy dolgokat tudnék vinni véghez,
 Mert agyam úgy lüktet, csak alkalomra vár.
 Csak már főispánom vinné el a tatár.
 Mint tök — ászbélához be vág a tökfilkó,
 Horváth s Rosenberghez úgy vár engem Milkó,
 Szeretem a sportnak minden nemét, ágát,
 Bár a jégen már több társam törte lábát,
 A hogy füttyülsz, intesz, a tánczot úgy járom,
 Kettős napidíjért tűrhető e járom.“¹¹.

— „Én meg hogy ki vagyok, téged ne aggasszon,
 Jól ismer engem a kecskeméti asszony.
 Kecskeméten Stesser, Szegeden Komjáthy,
 Arczom minden ember más formának lati.
 Vagyok tulajdonkép hiúságom foglya,
 Két rövid póznára rakott széna boglya.
 Követnek megtettek, ügyvéddé meglettem?

Dupla napdíjnak martíromja lettem,
 Napdíjam kettő, kutya bőröm három,
 A harmadik díjat Sennyeitől várom.“¹².

Vége lévén ekként a bemutatásnak,
 A tisztelgők kara kezét nyújt egymásnak.
 Nem rejti el senki bűnét és erényét
 Tisztán megmutatja árny-oldalát, fényét,
 Feladatunk fontos, kivitele kényes,
 Eljárásunk módja nagyon szövevényes.
 De a tanács feje — szívével, eszével,
 A leghelyesb úton biztosan vezérel;
 Nem inog meg soha terhe alatt senki
 Csak a napdíjakat ne érintse semmi.

— „No, bököm a csülkit, szólt Tisza kaczagva,
 Ilyen beszédeknek van azután magva,
 Ejnye ! — de mindnyájan illők vagytok hozzám.
 Titkár! bort csak ide! a legjobból hozzám.
 No tudod, — vendég-bort értek, — és nem bakart,
 Mert azt jobb' szeretem, hogy ha nem fogy, — ha tart.
 Rohant esze nélkül, mint rendszeren szokta
 A titkár, s meg nem állt, míg elő nem hozta,
 Pál és Antal pedig poharakat hoztak,
 A testőrök pedig nyálat nyeltek, szoptak.

Egy néhány quaterka hirtelen elfogyott,
 Mert az üres pohár megtöltetett legott.
 A tanácsos urak tán most is innának,
 Ha szavát nem hallják uroknak Tiszának,
 Tisza kezdett szólni, mosollyal az ajkán
 „A hízelgőt mindig szerette a fajtám,
 Azért az én szívem vonzódik hozzátok,
 No, mert amint látom, számíthatok rátok.
 De hogy ismerjétek ti is környezetem,
 Bemutatni őket szükségesnek hiszem.“

— „Magamról szólni — azt hiszem — felesleges,
 No, mert az úr — s főnök mindig okos, jeles,
 Már mint minister is, úgy voltam ismerve —

Sok vasútnak főtt ki agyamban a terve.
 De mit is beszéljek — tiszteljek vakon —
 Te, Bakay, külön szolgálsz majd a bakon.
 Úton és útfélen ha szóltok felőlem
 Csináljatok tudóst és zsenit belőlem.
 Most pedig elsőnek az fog jönni sorba,
 A ki egy lófővel méltán vagyon főrba.“

Ez itten — barátim — Stesszer, a titkárom,
 Kitől a pletykákat naponta elvárom,
 Mit isztok, mit esztek, hol jártatok s kivel,
 Kiről, miről szóltok, ki mit tesz és mivel.
 Mindet ő súgja be énnekem rendesen,
 Azért méltó rá, hogy ingyen kosztja legyen.
 Csinos kiállítás, jól sikerült gyerek,
 Kár, hogy meggörbültek nyakában az erek.
 Bár négy iskolát járt, kitanult és jeles,
 Káptalan úrhoz írt levele hírneves.

Ezt a hasba vállast, hívják Kelemennek,
 Szörnyű jogtudomány van fejében ennek.
 Csuda rubrikákat gondol ki az agya,
 Csak egy tehetségét verte el a ragya.
 Azért oly puritán, mert kénytelen vele —
 No, de sebaj, csak a felső legyen tele.
 Bár ártatlanságát hirdetheti a múlt,
 Fegyházba, börtönbe már sokat megfordult.
 Pauler észnek adta ide az öreget,
 Pedig gyomra hordja nálla a főveget.

Sárga bajuszával ez itt Lechner Lajos,
 Nagyobb svihák, zsenit feltalálni bajos.
 Három sugár utat s két körutat tervel,
 Hiszi, egy új ordót nyer ezzel a tervvel.
 Itt Szegeden mindent felméret és furat,
 Szidják, átkozzák is érte a jó urat.
 Magyar bár, de azért a sváb szóért bomlik,
 Plajbásza hegyétől sok ház pusztul omlik.
 Fiksz pontokat kutat, és póznát ver oda,
 Hogy oszt' otthon fáradt és álmos, nem csoda,

Ez Kállay Albert gúnyos mosolyával,
Nyíltság, őszinteség, mint gyilkosra rávall.
Szolgálatkész nála minden tag és izom,
Azért a biztosság pennáját rábízom.
Kék vér foly erében, nagy nemzettség sarja,
Kivel szól — a hímet mindig annak varrja.
Még sokra viheti, lesz is reá gondom -
Hogy felhasználható, bátyámnak elmondom.
Fő élve a kártya, szerencsés is folyvást,
Ezzel igazolja a német közmondást.

Vannak itt mások is, de csak apró szentek,
No, de mégis jó lesz, lépjenek ki kendtek.
Ez itten Laczkovits, ott Porzsolt, meg Kende,
Hajtsák meg magukat az uraknak rendre.
A többinek biz' én már nevét sem tudom,
De a beszédet is, — már megvallom — unom.
Jaj! igaz, kettőről — muszáj szólni nékem,
A kiket skart gyanánt tartogatok szépen.
Hogyha egyik másik megugorna talán,
Legyen, ki segítsen Szeged sorsán, baján.

Az egyike Pillich, helybeli fiskális,
Megilleti pipa, ostor, párta, cláris.
Mondják jeles kertész, sok gyümölcsöt termel,
Madártól — mert ott van — féltetni azt nem kell.
Most igaz, hogy lármáz ránk utón, útfélen,
De ha ide kerül, hű jobbágyom léssen.
Állva mit sem végez, no mert ur, nem paraszt,
Ha szerit ejtheti, minden dolgot halaszt.
Jégverem, üvegház, együtt kombinálva,
Positív, negatív összeférnek nála.

Rónay Jenőké, a másik skartbeli,
Hírlik : nyaka gombja ürességgel teli.
De ez csak rágalom, mert az teli észszel,
De szerénységébe sok talentum vész el.
Magát egyszerűnek tartja, pedig jeles, —
Kossuth esze műve, hozzámérten kevés.
Utánozza híven mindenben Talliánt,

Pedig felismerik mindig a scharlatánt.
 Van tréfa agara, s óraláncza széles,
 Arra, hogy többekkel rokon itten — kényes.

Most, hogy megismertük egymás natúrját,
 Kezdjük meg Szegednek reconstuctióját.
 Kiki levelet kap, melybe beíratom,
 Hogy mit tegyen, és azt fogadjátok vakon.
 Most pedig elmehet mindenki dolgára.
 Szólt Tisza, s titkárja rögtön ajtót tára.
 A parancs azonnal szófogadást termett,
 Tisza soló maradt s szörnyen jót nevetett
 Összeszedni ilyen bandát! hogy lehetett.

Mit a vész megkímélt, elpusztítá e had,
 Szomorú emlékek örökre fenn marad.
 Mindennek, mit tettek, nem volt más alapja,
 Hogy a napidíjat ki-ki tovább kapja.
 Érzi azért Szeged, csak az lesz az ünnep,
 Ha majd egyszer ezek elmennek, eltűnnek.
 Mert minden csapás közt, mi e várost érte,
 Legtöbb érdeket tán ez a tanács serte.
 Mert ez, mit k talált, egy ördögi elme
 Ez vala Szegednek igaz veszedelme.

MAGYARÁZAT:

— A „Szeged veszedelme“ című költeményhez. —

Szegedet, 1879-ben elpusztította az árvíz. Tisza Lajos királyi biztossá neveztetett ki, hogy a mellé szervezett 12 tagból álló biztosi tanácssal vigye keresztül Szeged rekonstrukcióját, s ossza ki a begyűlt nagy összegű könyöradományt. A biztosi tanácsban volt 6 képviselő; Horváth Gyula, Végh Aurél, Jankovich Miklós, Komjáthy Béla, Szemző Gyula, Bakay Nándor; s 6 nem képviselő

A királyi biztos titkárja volt Stesszer József, ennek az írnokja pedig egy Kende nevű úr, kinek feltűnő nagy orra volt!

A királyi biztosnak volt egy nagy kutyája „Arszlán“ nevű, ez mindig a salonban ténfergett.

Az egyes tanácsosokra írt versek magyarázata:

1. Horváth Gyula erdélyi képviselő volt, testvér bátyját 1853-ban az osztrák felakasztatta, nagyon szeretett kártyázni. Tisza Kálmán miniszternek nagy embere volt, pártjának érdekében több rőpiratot készített, s gyakran eljárt a kerületekbe korteskedni.

2. Dobó Imre r. kath. kanonok állítólag egy Csonka nevű egyén nejének tette a szépet. Szerette, hogy ha elnökösködhetett. Egy ízben nagyon komikusan jött ki, midőn azt indítványozta, hogy a könyöradományok kiosztásánál rácsos helyet kell készíteni s póznával megjelölni, melyek városrész béliek jelentkezzenek. — A kassai püspökségre vágyott, de mást neveztek ki. Rendesen olyan bizottságokba szerepelt, melyeknek alig-alig volt teendője.

3. Rosemberg Izsó, szegedi ügyvéd, zsidó vallású, tehát bicskával keresztelték, mit lehet, Sziráki a híres késes készített; míg ki nem nevezték a tanácsba, mindennel elégedetlen volt, tehát az első ízben megbízott kormány közégekkel is.

4. Bakay Nándor függetlenségi képviselő volt, nagyra volt vele, hogy a királyi biztossal tegeződött, mesterségre köteles, volt költégyára.

5. Tallián Béla torontálmegyei főszolgabíró — szép csinos ember, mire sokat tartott, mulatni szeretett — mindig divatosan öltözött, s volt két érdekereztyje.

6. Szluha Ágost volt szegedi képviselő, Bakayval szemben bukott el. Komoly kimért modorú volt. — A biztosi tanács tagjai 10 firt napidíjt kaptak. — Szokása volt hosszú szárú nadrágokat hordani, mit azután mindig felgyúrt.

7. Pálffy Ferencz szegedi polgármester igen szeretett kártyázni. Bár idősebb ember volt szerette adni a gavallért. — Ezen időben volt egy „Hanzen“ nevű bűvész, ki az embereket egész merevekké tudta tenni, — forgalomba volt egy öreg úr tréfája, hogy az ő „vízvezeteki csöve“ már nem felfelé néz — hanem nagyon is hátra kandikál.

8. Szemző Gyula orsz. képviselő a mérsékelt ellenzék tagja volt. Gyermeke nem volt. Azon időben úgy véletlenül és hihetőleg nem álmában alsónadrág bajba esett, és Poór budapesti orvos gyógyította. Családja a kendertermelés sikeres üzése által tett szert nagy vagyonra.

9. Rónai Béla szolgabíró, többször pályázott a képviselőségre. Beöthy Aldzsi, Végh Aurél, Boér és Ivánka Imre mint képviselők leghívebb követői voltak az akkori miniszterelnöknek Tisza Kálmánnak.

10. Jankovics Miklós képviselő. Évekig volt különböző helyeken vízi biztos. — Szeged rekunstrucciójánál a töltések építésére ügyelt fel, minek folytán sok sárba vízbe járt. Állítólag egy gyöngéd viszonyának látható következményei lettek.

11. Végh Aurél képviselő szeretett volna Csanádmegyei főispán lenni. A Szeged rekunstrucciójához szükséges kisajátításoknál sokat beszéltek a Milkó-féle kisajátításokról — melyben ő, Horváth Gyula és Rozemberg Izsó vettek részt. — Tiszának nagy hive volt.

12. Komjáthy Béla (a rá vonatkozó részét a versnek Mikszáth Kálmán írta) — képviselő — a függetlenségi 48-as párton. Ráfogták, hogy a vasúti indóháznál egy kecskeméti asszonynak feltűnően kezdett udvarolni, s midőn kérdőre vonták, kiadta magát Steszer Józsefnek. Kövér ember volt.

13. Pillich Kálmán szegedi ügyvéd. Ráfogták, hogy hermaphrodita. Nagy kertész volt, s mint ügyvéd kissé hanyag. — Arcza szörтелен. — Szép kertjében a jégveremnek és virágháznak közös közfala volt. Ha igaz mit ráfogtak, a vízlecsapolás nálla nem ment olyan könnyen mint más férfinál.

14. Rónay Jenő torontáli szolgabíró. Nagy gavallér volt. Kutyával járt. Feltűnő ékszerei voltak. Nagy kormánypárti volt. Családja e században kapta nemességét s több polgár családdal volt rokonságban.

Az alkalmazott tisztviselőkről szóló részek magyarázata:

15. Steszer József biztosi titkár, nagyon benfentes volt a királyi biztosnál, ott kosztolt. Járás közben a nyakát min-

dig meggörbítette, mit elegánsnak vélt. Állítólag gymnasiumot sem végzett, s rá fogták hogy egy ízben mint megyei jegyzőnek írnia kellett az esztergomi káptalannak, ő azt hivatali állásnak vélvén, megkérdezte: ki most a káptalan?

2. Kelemen Móricz igazságügy ministeri osztálytanácsos. Szeretett táblás kimutatásokat készíteni. A ministeriumban a börtön ügyek élén állott. Nagy étvágygyal bírt.

3. Lechner Lajos a műszaki vezető volt. Ő uralta az új Szeged tervét. Szeretett németül beszélni, s nagyon tudta tehetségét.

4. Kállay Albert fogalmazó — nagy diplomata, s szörnyen szerette a tarackot.

A többi tisztviselők: voltak Laczkovits, Porzsolt és Kende.

Általános megjegyzések: Tisza a királyi biztos, nem sokat adott az egész tanácsra. A biztos huszárja Pál — komornyikja Antal volt. — A biztos nagyon kényes volt, kitűnő bakator boraira. A királyi biztos előbb közlekedési miniszter volt. — Bakay tanácsos egy ízben, midőn Trefort miniszter ott járt, a bakra ülve kísérgette a miniszter urat.